

Entrevista a Miquel Calzada

L'esquizofrènia de Mikimoto

Obsessiu de la ràdio, devot del vídeo-clip, Mikimoto s'ha estrenat com a actor. La seva primera pel·lícula, *Les aparences enganyen*, de Carles Balaguer, s'estrenarà abans de l'estiu.

A Miquel Calzada, conegut com a Mikimoto, no és fàcil localitzar-lo. De locutor passat de rosca, amb estil i cadència pròpia, s'ha convertit en empresari. I, com a tal, té tots els filtres i controls necessaris. Els seus productes televisius tenen marca pròpia, La Sarganta Voladora, nom de la seva productora.

El locutor i empresari continua vestint samarreta i caçadora de pell o, com a ell li agrada dir, "jupa". Malgrat els filtres, quan fem l'entrevista surt el Miquel Calzada de sempre, gens diferent del Mikimoto estrella. Un Miquel que, més que les paraules, fa servir l'entonació per dir allò que no ha dit. La seva ironia no és tant dir el contrari del que es vol donar a entendre, sinó insinuar alguna cosa que tots ja sabem i amb la qual no cal perdre temps. Ràpida i cansada alhora, la seva veu ha fet pols molts esquemes, per crear-ne un de nou, el seu.

Triomfador des dels 17 anys, pare de dues nenes, ara que té 25 anys continua mantenint l'enigma del que serà. De moment és un triomfador que va a tota màquina.

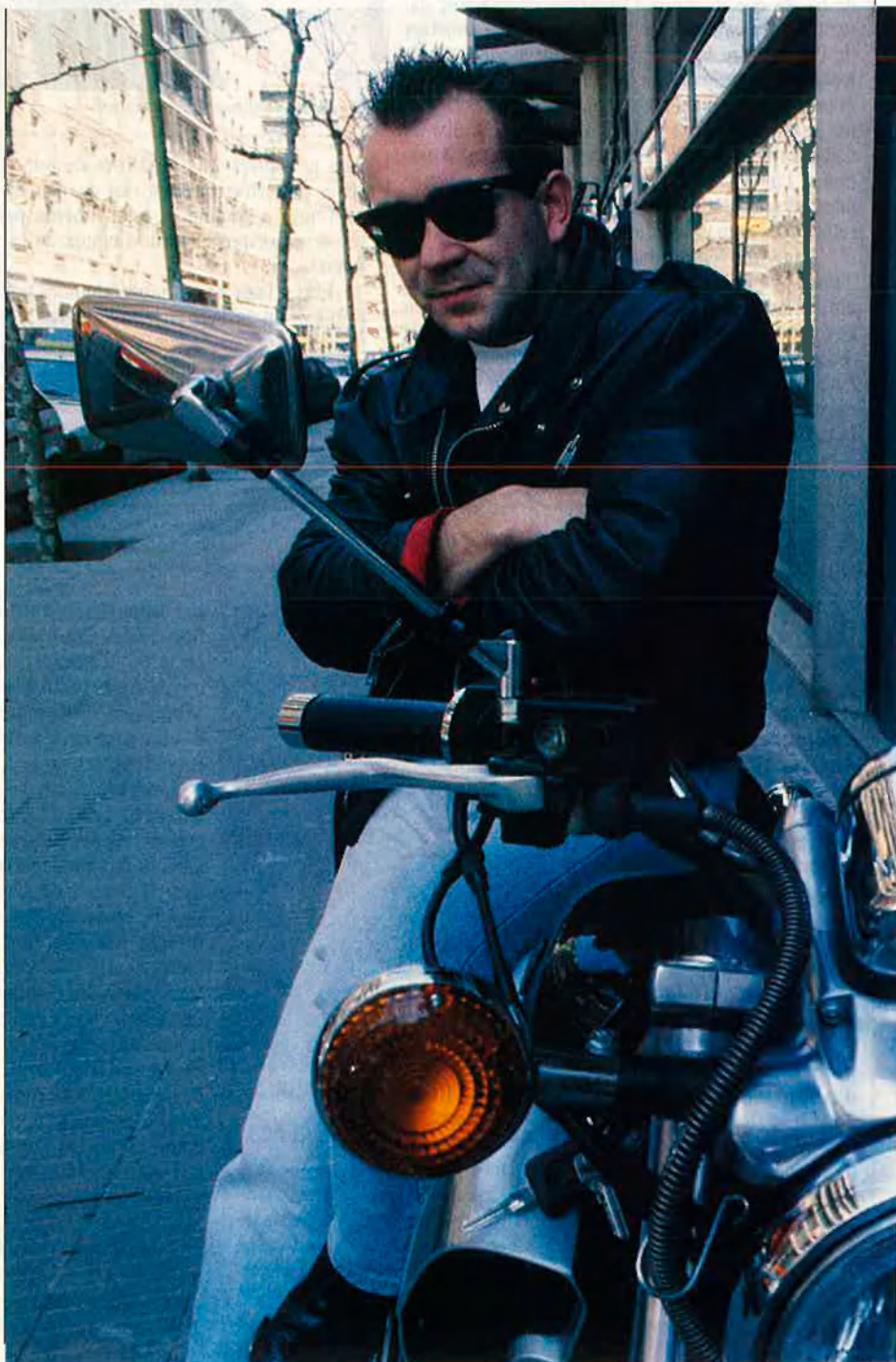
A banda de la seva incursió cinematogràfica el seu dia a dia transcorre a Catalunya Ràdio amb el concurs *Pasta Gansa* i a TVE amb el programa en doble versió *Mikimoto Clip*. Les seves aspiracions apunten cap a informatius i magazines, això sí, sempre dalt d'una moto que vagi a més de 200 km/h.

—¿Has estat un jove precoç?

—Massa. Bé, massa, tampoc. Perquè això no significa res d'especial.

—¿Quan vas començar a fer ràdioquina edat tenies?

—A totes les famílies per sant Esteve es fa una *performance* amb el que fan les criatures durant l'any. A casa meua tots teníem alguna cosa musical. N'hi havia un que tocava el piano, un altre el violí. Als dotze o treze anys un cosí meu i jo vam començar a fer programes de ràdio per



sant Esteve. Ell feia de tècnic i jo de locutor. Jo tenia una obsessió per la ràdio, autèntica passió, fins al punt que a casa meva m'havien de traure el fusible perquè me n'anés a dormir. Jo escoltava ràdio internacional, des del Brasil a Austràlia.

—*Com entres a Catalunya Ràdio?*

—En Josep Maria Francino que era director de Ràdio Terrassa, l'emissora on jo vaig començar a fer programes als catorze anys, va ser nomenat sots-director de Catalunya Ràdio. Em va cridar perquè va pensar que podia fer el mateix programa que feia a Ràdio Terrassa. Es va inaugu-

rar el 20 de juny, tenia disset anys, a l'agost en feia divuit.

—*Si eres de Sabadell com es que vas començar a Ràdio Terrassa?*

—Sí, no m'insultis. Aquest és l'únic punt fosc de la meua vida. A Sabadell em van dir que no faria mai res i que em dedicués directament a jugar al parxís. Em va costar molt agafar el telèfon i trucar a Ràdio Terrassa, però l'obsessió va poder més.

—*Començar tan jove com et va condicionar?*

—Tot va ser molt ràpid. No sé si això és bo o és dolent, tampoc sé si ha estat sempre així o hi ha un moment que vas a una altra velocitat. Precoç ho seria potser perquè mai he passat una època d'estudiant. Mai m'han pogut preguntar si estudiava o treballava i contestar que durant la setmana estudio i el dissabte me'n vaig a esqui. Sempre he treballat. Em vaig traure la selectivitat i no vaig poder entrar a Ciències de la Informació. Em vaig matricular a Filologia catalana però me'n vaig anar a fer la mili.

—*L'estereotipus de jove et marca excessivament?*

—No al contrari. Em sap greu perquè no en tinc divuit, sinó vint-i-cinc. Veig un abisme entre la gent que en té divuit i jo.

—*Ets sent vell?*

—Sí

—*Ets surrealista?*

—Sóc bastant carca.

—*Ets quadrat?*

—Bastant, però no sóc un carca bel.ligerant. Potser per la meua educació ho entenc absolutament tot.

—*Però tu de què vas?*

—No ho sé. A mi m'agradaria fer quaranta coses al mateix temps.

—*Quines són aquestes quaranta coses?*

—Anar-me'n a estudiar als Estats Units durant dos anys seguits. Estudiar idiomes, traure'm la carrera, acabar els meus estudis de pilot d'avioneta i començar el curs de pilot d'helicòpter

—*Pots parar.*

—Sí, però si paro no sé si després podré tornar-me a enganxar. El temps és limitat i a mi m'agradaria fer moltes coses.

—*Has creat un estil, però, ¿professionalment no se sap encara quina serà la teua evolució?*

—Jo m'he dedicat a la ràdio i m'està molt bé. Si no m'hagués dedicat a la ràdio una de les coses que m'hauria agradat fer és ser diplomàtic. És una carrera absolutament difícil i t'exigeixen molt. Encara que no té cap relació amb el que faig ara m'hagués agradat molt ser diplomàtic.

—*I quan siguis calb què faràs?*

—Exactament, ¿què faré? De moment no em cau ni un pèl, el cabell se'm manté prou bé. El meu pare als vint-i-dos anys ja era una bola de billar.

—*La fama és dura?*

—¡Home! Saludes la gent i la gent et saluda. Hi ha dies que tens ganes de saludar i dies que no. El dia que no tens ganes de saludar pots dir que la fama és dura, però, normalment, no.

DE LOCUTOR PROMESA A EMPRESARI

—*Acabaràs sent un executiu?*

—No ho crec. I si fos així sempre el dissabte em puc posar la jupa i marxar.

—*Com és que decideixes convertir-te en un empresari?*

—Va ser una qüestió de poder treballar amb qui vols i de no estar fixat a un horari. Tenir la teua empresa et permet una llibertat de moviments que és bona en un sentit i dolenta en un altre. A TV3 hi havia milions de coses que podien escapar-se de les mans i ara qualsevol cosa és responsabilitat meua.

—*Per què vas canviar de TV3 a TVE? ¿Com valores aquest canvi?*

—El valoro positivament perquè ens ha permès fer més coses que a TV3, per una qüestió de mitjans tècnics, no es podien fer. Aquesta va ser una raó important. També me'n vaig anar per poder treballar com a professional amb qui tu vols i a on vols. Això no vol dir que a TV3 estigués malament. No ens vam posar d'acord amb aquest tema de produir-me jo els meus programes i res més. Ells pensaven que no era el moment i jo pensava que sí.

—*Hi van perdre ells?*

—No ho sé. Cadascú va fer el que li va semblar que havia de fer. De totes maneres crec que en aquest país es valora massa aquest tema. Jo a la ràdio sí que el valoro. Per a mi l'única emissora que hi ha és Catalunya Ràdio. En els altres mitjans no crec que això s'hagi de valorar tant. Hi ha una gent que són unes institucions i una gent que són uns professionals. Rés més. Cadascú ha de mirar el que és bo per a ell. Aquí sempre s'ha fet a l'inrevés. Si ets de casa ets d'aquí.

—*A TV3 et van tractar com de casa?*

—És evident que vaig començar a TV3 i els estic molt agraït, de la mateixa manera que ells poden estar-me agraïts a mi. Va arribar un punt que les propostes que em feien no m'interessaven. Si aquesta temporada no fes el programa per TVE ara no faria cap mena de televisió.





"València està bastant fotuda però jo no sóc ni el salvador ni Superman".

JORDI MORERA

—*¿Però el programa de TV3 tenia més joc que els vídeo-clips?*

—Ara tinc una síndrome d'abstinència de plató brutal. Espero que l'any que ve fem alguna cosa de plató i en directe.

—*¿Fas dues versions?*

—Sí. Una en català i una en espanyol.

—*A València et veuen en espanyol.*

—Això m'ha deixat de preocupar bastant. Pots pensar que el que et dic és una mica egoista, però a mi em veuen aquí. A València hi he estat un any i em sap greu per les quatre persones que breguen pel tema. Però no pot ser. Abans de fer aquest programa, abans d'estar amb TVE, vaig preparar aquest programa que faig ara en català, en valencià i en espanyol i vaig anar a Canal 9 i a les altres televisions autonòmiques. Encara tinc el programa pilot en valencià i a Canal 9 no els va interessar. A TVE també els el vaig oferir però es veu que desconnectar Aitana és més difícil. Només en van acceptar el català i l'espanyol. Em sap greu, perquè València està bastant fotuda, però jo no sóc ni el salvador ni el Superman.

—*Et passes un any a València perquè hi fas la mili. ¿Quina és la teva València?*

—La meua València no és la capital, tot i que vaig fer la mili a la ciutat, a l'Albereda. De totes maneres em va agradar, la ciutat té moltes connexions amb Barcelona. Els pobles són més la meua València. Si en tinc un mal record també és perquè és on vaig fer el servei militar.

—*¿Al servei militar vas debutar davant la càmera?*

—Vaig fer catorze fantàstics programes informatius. Al servei militar és on vaig aprendre a mirar a la càmera. No havia fet

mai televisió. Això va sorgir perquè era a la PM i em vaig espavilar. Vaig proposar fer aquest programa a un comandant. Al final de cada informatiu posàvem un vídeo-clip.

EL GRIS UN MAL COLOR

—*¿Ara és l'hora del rock català?*

—Portem tres anys que diuen: mira, ara sembla. I, ara sembla i encara estem amb l'ara sembla. He desistit d'analitzar el tema i buscar-ne les claus del perquè sí o el perquè no. Estem dins un sistema i ja està. Fins que no canviï tot d'una vegada i quan sigui blanc sigui blanc i quan sigui negre sigui negre, no hi ha res a fer. Mentre ens movem entre el gris l'hem fotuda.

Ara, potser sí que ara sí. L'altre dia estava a una discoteca a Puigcerdà i tot d'una van posar Sopa de Cabra i la gent va continuar saltant igual. Suposo que cada vegada s'anirà veient tot més normal. S'ha de canviar el sistema de les emissores. Prendre-s'ho com un deure no pot ser. Això d'imposar a la RAC dos cançons catalanes cada hora és una aberració. A Grècia també funciona així i, em sembla, que cada mitja hora a les discoteques ha de sonar un tema grec. Quan sona aquest tema és quan la gent aprofita per anar al lavabo.

—*¿Tú què faries?*

—Això és un tema de tots plegats, ja t'ho he dit. És el problema del sí però no. Ara passa el mateix amb això dels Jocs Olímpics. Ara s'estan gravant els himnes. Posaran *El Cant de la Senyera* i ¿quina significació tindrà? Sí, que allà la podrem vendre com a cançó regional i aquí com una altra cosa. Però *¿Els Segadors* no és

el nostre himne? A mi, també, m'agrada mil vegades més *El Cant de la Senyera*, però aquest no és l'himne. I si no hi ha COC, tampoc sonarà de cap manera. No es pot viure d'aquesta manera. O blanc o negre. O tot o res. Som una colla d'esquizofrènics o paranoics.

—*¿Estem condemnats a l'esquizofrènia?*

—Almenys jo ho sóc.

—*¿Has tingut problemes entre el cor i la butxaca?*

—Ja ho saps, el poble català sempre portem la cartera sota la senyera. No, no he tingut massa problemes. Amb aquest tema et diré que comparteixo l'opinió de Quim Monzó i sé que no és el mateix cas.

—*¿A Espanya funciones?*

—Sembla que funcionem millor.

—*¿Hi connectes?*

—Rebo moltes més cartes, estan molt més malats. Són més estripats.

—*Al juny estrenes pel·lícula, ¿com ha anat l'experiència d'actor?*

—Estic molt content, he descobert la meua vocació... És una comèdia. Faig de yuppie jove, amb corbata i ministrable. M'ha agradat molt, molt. No m'ha representat cap esforç. El que més m'ha costat és no mirar a la càmera. La protagonista és l'Amparo Larranaga. Hi ha un moment que s'enamora de mi.

—*¿I les escenes de sexe, què?*

—Es brutal perquè quan les fas no t'asabentes de res i quan han passat et preguntes què acabes de fer.

—*Tens més propostes. ¿Repetiràs?*

—No en tinc cap, però m'agradaria tenir-ne. Si la gent pensa que he de continuar, m'hi dedicaré, si no ho deixaré.

Assumpció Maresma